

Gora

Gora, izžarevanje svobode,
kot ptica na sinjem nebu.

Gora, kot zavetnik pred
nevihto in grmenjem,
h kateremu se zatečeš.

Gora, mir in spokojnost,
ki ti riše na ustnice srečo,
radost in ljubezen.

Je lahko žalost,
ki ti zada bolečino ob izgu-
bi ljubljene osebe ...

Ali nevarnost,
ki preži na poti med vrhom
in breznom ...

PA NAJ BO LJUBEZEN
IN PROTISTRUP ZA BOLE-
ZEN!

Jasmina Žnebelj,
OŠ DBB Hrpelje
Mentorica:
Ksenija Lazar

Simona Strnada in osrednjo pro-
slavo v sežanskem kulturnem cen-
tru. (Igor Maher)

Francetu Bernotu v spomin

4. novembra 2002 je v osemde-
setem letu starosti preminil dr.
France Bernot, dolgoletni član
Podkomisije za plazove GRS in član
Postoje GRS Ljubljana. Sinu železni-
čarske družine je bilo v mladih letih
usojeno, da obrede velik del Slove-
nije, med okupacijo pa preizkusi še
blagodati laških taborišč Gonars
in Treviso. S stiskami in odrekanji
mu ni bilo prizaneseno niti po osvo-
boditvi. Mikala ga je medicina, ven-
dar je dveletnemu služenju v JLA
sledilo udarniško delo na progi Bo-
rovnica-Preseerje, potem pa delo za
ljubi kruhek, ki ga ni prekinil niti
med študijem geografije. Diplomir-

nal je leta 1955, doktoriral pa 1971.

Strokovno izpopolnjevanje ga je
vodilo v Davos, na Institut za razi-
skave snega in plazov. Okoliščine ni-
so hotele, da bi že tedaj nadaljeval
delo, ki ga je na SAZU začel Ivan
Gams s študijo Snežni plazovi v Slo-
veniji. Ni pa obupal, marveč se je v
60. letih kot oboževalec gora, ki ga
je močno mikal tudi alpinizem, pove-
zal z GRS in sodeloval s skupino, ki
se je ukvarjala s plazovi. Ob ustano-
vitvi podkomisije, leta 1969, je po-
stal njen polnokrvni član in nadvse
marljivo sodeloval v vseh njenih de-
javnostih. Bil je udeleženec ali pre-
davatelj na tečajih za plazovne pse,
na dnevih varstva pred snežnimi
plazovi, tečajih za minerje snežnih
plazov, zimskih tečajih matične Po-
staje GRS Ljubljana, na posvetih o
varnosti v gorah in drugod.

Posebno skrb je posvečal opo-
zarjanju pred plazovi ter leta 1975
dosegel, da je bila pri tedanjem Hi-
drometeorološkem zavodu SRS
ustanovljena Služba za sneg in pla-
zove. Kot njen prvi vodja jo je vodil do
upokojitve in jo povezal z ustreznima
službama v Celovcu in Vidmu. Oral je
ledino, organiziral mrežo opazoval-
nic ter pripravil nešteto opozoril.

V zgodnjih 80. letih sva obredla
vse plazovite konce naše domovine
in pripravila Preliminarno poročilo
o delu na katastru snežnih plazov
na ozemlju SR Slovenije, ki je bilo v
devetdesetih letih izhodišče za na-
stanek današnjega katastra sne-
žnih plazov pri Podjetju za urejanje
hudournikov, v katerem je tudi

Francetovo delo.

Kot dober poznavalec razmer
je prizadevno pomagal pri obliko-
vanju Komisije za snežne plazove
pri Republiškem sekretariatu za
varstvo okolja in bil vse od ustano-
vitve leta 1976 pa do smrti njen
član. Skupaj smo opravili nešteto
ogledov na krajih predvidenih gra-
denj ali obstoječih naprav žičnic,
smučišč, cest, železnic v naseljih in
gorah. Kot član Podkomisije za pla-
zove je sodeloval tudi na zasedanjih
podkomisije za plazove IKAR-ja na
Bledu, v Bovcu in v Kranjski Gori.

France je bil dober in razgle-
dan pisec. Med večjimi deli, ki zade-
vajo obiskovalce gora, ne moremo
zgrešiti priročnika Vremenoslovje
za planince in prevoda Vremeno-
slovje za vsakogar. Za smučarje je
pri Smučarski zvezi Slovenije pri-
pravil opomnik Pozor – plaz. Na po-
dlagi materialov iz Davosa sta v
tipkopisih ostali KlasiFikacija snega
in KlasiFikacija plazov. O snegu,
plazovih in nevarnostih je objavil
veliko člankov v Planinskem vestni-
ku, Ujmi in drugih publikacijah, in-
tenzivno je sodeloval tudi na prire-
ditvah geografske stroke.

Bil je prijeten družabnik in to-
variš. Če bi dopuščalo zdravje, bi
zanesljivo storil še marsikaj kori-
stnega za planinsko srenjo in v
splošno korist. Žal je usoda hotela
drugače – čeprav že dolgo ne več
mlad, je prezgodaj zapustil naše
vrste. Nekdanji sodelavci ga bomo
pogrešali in se pogosto spominjali
napornih, pa tudi nadvse prijetnih
dni, ki smo jih skupaj preživel v mi-
nulih desetletjih. Naj si v miru od-
dahne! (Pavle Šegula)

V spomin Jožetu Mermalu (1920–2001)

Pred dobrim letom smo se na
ljubljskih Žalah poslovili od gos-
poda Jožeta Mermala – magistra
veterine, krajana Ljubnega ob Sa-
vinji, prijatelja, planinca. Treba se
je bilo časovno oddaljiti, da se za-
vemo, kako je bil gospod Mermal

prepleten z našimi življenji, kaj nam je pomenil. Rodil se je leta 1926 v Gornjem Gradu. Po končani osnovni šoli je obiskoval klasično gimnazijo v Ljubljani, kjer je leta 1946 maturiral, sedem let kasneje pa diplomiral na Veterinarski Fakulteti v Zagrebu. Po končanem študiju je opravljal pripravniški staž na Veterinarskem zavodu v Ljubljani, nato se je kot živinozdravnik zaposlil na Veterinarski postaji v Mozirju, bil nekaj let direktor in leta 1974 magistriral. Le kdor pozna širna prostranstva Zgornje Savinjske doline – hribe in gore, doline in soteske, strma pobočja in po njih raztresene hribovske kmetije – lahko razume, kakšen je bil delovni vsakdan magistra Mermala. Bila so leta, ko še ni bilo gozdnih cest in prevoznih sredstev. Peš ali v najboljšem primeru s kolesom je opravljal svoje poslanstvo – pomagati ljudem v stiski. Bil je pravi ljudski živinozdravnik, ki ni samo pomagal s svojim strokovnim znanjem reševati kmetu imetja, znal je tudi tolažiti, vlivati vero in upanje v boljše čase.

Zanj je bilo značilno, da na svojih poteh ni vzljubil samo ljudi, ampak tudi naravo, to našo lepo Zgornjo Savinjsko dolino. Poznal je vse poti do najvišjih, najsamotnejših gorskih kmetij. Zato je bil velik ljubitelj gora, gorništvu. Že leta 1956 se je vključil v Planinsko društvo Ljubno ob Savinji in v njem deloval do konca, tudi v številnih njegovih organih. Redno je sodeloval na sejah društva, imel je svojo vizijo o

delu in razvoju planinstva v kraju. Sodeloval je na pohodih, izletih, srečanjih planincev. Neprecenljiva je tudi njegova angažiranost pri gradnji koč na Travniku. S svojo razsodnostjo, preudarnim pristopom do problemov, vselej premišljenimi nasveti je bil duša našega društva. O tem pričajo tudi številna odlikovanja, bronasti in srebrni častni znak PZS, priznanje Savinjskega meddruštvenega odbora, posmrtno pa so mu podelili tudi zlati častni znak PZS.

Gospod Mermal je bil predan društveni delavec v kraju. Pod njegovim vodstvom je Ljubno dobilo pravo turistično podobo in postalo znano daleč naokoli. Njegovo delo v krajevni skupnosti je neprecenljivo. Dajal je nasvete, razsojal, vodil akcije. Bil je preprost, topel človek. Kako pogrešamo njegovo človeško toplino, njegov optimizem, družabnost in njegovo vitalnost! Bil je tako naš in radi smo ga imeli. (Z. T.)

Gino Buscaini (1931–2002)

Konec letošnjega turobnega in deževnega poletja je za možgansko kapjo umrl znani alpinist in gorniški publicist Gino Buscaini. Rodil se je leta 1931 v Vareseju, bil sprva oficir pri mornariškem letalstvu, kasneje pa se je popolnoma posvetil goram. Opravil je nad 1000 pomembnih alpinističnih vzponov po vsem svetu (med drugim je prvi solo ponovil smer Bonatti-Ghigo v Grand Capucinu), mednarodni sloves pa si je pridobil predvsem kot pisec gornških vodnikov in monografij. Sam ali pa skupaj s svojo nerazdružljivo življenjsko sopotnico Silvio Metzeltin je napisal več odličnih enciklopedičnih ali izbirnih vodnikov po Alpah in Andih. Za vzornika pri pisanju vodnikov mu je bil sloviti alpinist in napredni razumnik Ettore Castiglioni, čigar delo je Buscaini nadaljeval. Za vodilo pri svojem delu si je izbral rek Saint-Exupéryja, da »knjiga ni napisana takrat, ko se ji ne da več nič dodati, ampak takrat, ko se ji ne more nič več odvzeti«.

Med njegova najboljša dela nedvomno sodi mojstrsko napisani vodnik po skupini Mont Blanca, ki je po natančnosti, preglednosti in berljivosti ostal neprekosljiv v evropskem merilu. Edinstvene so tudi njegove monografije o Dolomitih, opremljene s sijajnimi in informativnimi fotografijami. Za nas Slovence je Buscaini pomemben predvsem kot pisec odličnega vodnika Alpi Giulie iz leta 1974. Menim, da ni boljšega vodnika v tujem jeziku o naših Julijcih; iz njega izžarevata veliko občudovanje do naših gora in naklonjenost do naše dežele. Danes vodnika žal ni moč nikjer dobiti, tisti srečneži, ki ga imamo, pa se bomo Buscainija vedno spominjali s spoštovanjem in toplo mislijo v srcu. (Andrej Mašera)

Uredništvo Planinskega vestnika je sklenilo, da bo januarja 2003 začelo z novo rubriko Pisma bralcev. Spoštovane bralke in bralce vabimo, da nam pišejo o svojih željah in predlogih, prav tako bomo veseli tudi pripomb in kritik, kar nam bo v veliko pomoč pri nadaljnjem urejanju revije. Prav tako bodo dobrodošla pisma, ki se bodo nanašala na splošno problematiko gornških aktivnosti, delovanje planinske organizacije in sploh vse, kar je v zvezi z gorami. Pisma naj bodo čim krajša in jedrnata, saj se v nekaj stavkih da povedati veliko; taka pisma bodo imela prednost pri objavi, uredništvo pa si pridržuje pravico do krajšanja, pri tem pa bomo skušali izluščiti bistvo. Objavljali bomo samo podpisana pisma s preverljivimi podatki o avtorju. Pišite nam na naslov: Uredništvo Planinskega vestnika, Planinska zveza Slovenije, Dvoržakova 9, p. p. 214, 1001 Ljubljana ali na e-naslov pv@pzs.si.